MODELE ŞI DEFINIȚII PRIVIND SITUAȚIILE FINANCIARE

LECT.UNIV.DRD. MARILENA ZUCA
Universitatea Romîno Americană Bucureşti

Noțiunea de situații financiare

Raportările contabile sunt printre primele însemnări scrise care mai dăinuie încă. Cele mai vechi exemple (regăsite în tratatul[53] lui Luca Paciolo) sunt „listele de proprietăți" cunoscute şi sub denumirea de active. Raportările privind activele reflectă bogăția deținătorului, reprezentat de o persoană, care, în raport de perioada traversată, s-a numit faraon, rege sau moşier feudal.

Începând cu jumătatea anilor 1800 şi cu revoluția industrială se schimbă şi natura proprietății unei afaceri. Activitățile se dezvoltă tot mai mult şi atrag resurse financiare din surse externe. Finanțatorii sunt preocupați de capacitatea debitorilor de a-şi rambursa împrumuturile luate iar investitorii (coproprietarii) urmăresc să asigure o creştere a valorii întreprinderii. Putem vorbi în această situație de două categorii de utilizatori ai informației economico-fmanciare. Ambele categorii de utilizatori aveau nevoie de raportări privind profitabilitatea afacerii. O primă oficializare a unor astfel de raportări o constituie al 16-lea Amendament[54] al Constituției Statelor Unite ale Americii. Prin acest Amendament, Congresul este autorizat să impună impozite pe profit, ceea ce creează necesitatea unei *Situații privind raportarea profitului.*

Definiții ale situațiilor financiare: situații financiare / conturi anuale / documente de sinteză

Situațiile financiare reprezintă produsul final al activității contabile. Ele reprezintă clasificarea şi sintetizarea unui cumul de tranzacții financiare, unele dintre ele fiind extrem de complexe. Confonn organismului american de normalizare, Financial accounting Standards Board (FASB)[55], situațiile financiare reprezintă elementul central al raportării financiare, reprezentând principalul scop al comunicării informației contabile către cei din exteriorul întreprinderii.

---

[53] [20] Luca Paciolo - Tratat de contabilitate în partidă dublă, traducere în limba română, Ed. Junimea, Iaşi, 1981

[54] Din Constituția Statelor Unite ale Americii. A trecut prin Congres la 2 iulie 1909 şi a fost ratificat la 3 februarie 1913

[55] Financial Accounting Standards Board - Statement of Financial Accounting Concepts No. 1: Objectives of Financial Reporting by Business Enterprises,, noiembrie 1978

În literatura franceză situațiile financiare, regăsite sub denumirea de *documente contabile de sinteză,* sunt definite[56] ca situații periodice în care este prezentată situația şi rezultatele întreprinderii.
Organismul internațional de normalizare - International Accounting Standards Board (IASB), prin *IAS l „Prezentarea situațiilor financiare",* defineşte situațiile financiare ca o reprezentare structurată a poziției financiare a unei întreprinderi şi a tranzacțiilor efectuate de aceasta, având drept obiectiv oferirea de informații despre poziția financiară, performanta şi modificările poziției financiare ale unei întreprinderi unei game diversificate de utilizatori. *Cadrul general de întocmire şi prezentare a situațiilor financiare* precizează că situațiile financiare reprezintă o parte a procesului de raportare financiară şi cuprind Bilanțul, Contul de profit şi pierdere, Situația modificărilor capitalului propriu, Situația fluxurilor de numerar/trezorerie, Politicile contabile şi notele explicative.

Tipuri de raportări financiare

Situațiile financiare generale reprezintă acele situații menite să satisfacă nevoile utilizatorilor care nu sunt în situația de a cere rapoarte adaptate nevoilor lor specifice de informații.

Raportul financiar interimar este un raport financiar care conține un set de situații financiare, complex sau condensat, elaborat pe o perioadă mai scurtă decât anul financiar complet al unei întreprinderi. Acesta trebuie să constituie o actualizare a ultimului set complet de situații financiare anuale.

Situațiile financiare retratate la inflație reprezintă acel set de situații financiare bazate fie pe costul istoric, fie pe costul curent, dar exprimate în raport cu unitatea de măsură curentă de la data bilanțului.

Rapoartele de informare sectorială reprezintă raportări suplimentare detaliate ale situațiilor financiare, referitoare la diferitele tipuri de produse şi servicii pe care o întreprindere le produce şi la zonele geografice diferite în care îşi desfăşoară activitatea.

Situațiile financiare consolidate sunt situațiile financiare ale unui grup (o societate-mamă şi toate societățile controlate de ea) prezentate ca acelea ale unei întreprinderi unice, ftră a ține seama de limitele legale ale persoanelor juridice distincte.

În prezent, societățile întocmesc şi prezintă situații financiare care să ilustreze activitatea desfăşurată şi situația la un moment dat pentru diferiți utilizatori, atât interni, cât şi externi. Utilizatorii interni sunt cei care conduc şi controlează activitatea societății şi care hotărăsc evoluția acesteia. Utilizatorii externi sunt cei care finanțează activitatea societății.

Cea mai mare parte a activităților existente este ghidată prin intermediul organizațiilor, reprezentate de grupuri de persoane care lucrează împreună pentru a îndeplini unul sau mai multe obiective. Pentru a răspunde obiectivelor sale, o organizație are nevoie de resurse, care, la rândul lor, trebuie finanțate sau plătite. Pentru a fi eficiente, persoanele din aceste organizații au nevoie de informații referitoare la mărimea resurselor, la modalitățile de finanțare a acestora şi la rezultatele obținute cu ajutorul lor.

---

[56] Guide du responsable comptable etfmancier, Edition Lamy, 1999.

Persoane externe organizației au nevoie de informații asemănătoare pentru a-şi forma opiniile în legătură cu activitatea organizațiilor. Putem clasifica informațiile oferite de contabilitate în trei tipuri:

- informații privind exploatarea, necesare pentru a conduce o organizație;
- informații financiare, necesare atât managerilor cât şi terților (investitori, bănci şi creditori, agenții guvernamentale, public);
- informații manageriale, necesare îndeplinirii a trei funcții ale unei organizații: planificare, implementare şi control.

Managerii societăților sunt interesați în primul rând de informațiile din rapoartele interne de activitate, dar şi de informațiile cuprinse în situațiile financiare, chiar dacă au acces la informații financiare şi de gestiune suplimentare, care îi ajută în realizarea proceselor de planificare, de luare a deciziilor şi de control. Dacă rapoartele externe care conțin informații comune destinate tuturor utilizatorilor trebuie întocmite şi prezentate în conformitate cu anumite considerente generale, forma şi conținutul rapoartelor interne pot fi determinate de către conducere astfel încât aceasta să-şi satisfacă propriile necesități.

Situațiile financiare generale răspund, alături de cerințele managerilor, cerințelor acelor utilizatori care nu se află în poziția de a solicita rapoarte specifice. Ele sunt destinate oferirii de informații comune pentru toate categoriile de utilizatori, de aceea ele trebuie elaborate şi prezentate având în vedere necesitățile acestora.
Standardul *IAS l „Prezentarea situațiilor financiare”* induce existența celor două tipuri generale de rapoarte financiare, dar face totodată precizarea că cerințele sale se aplică doar acelor raportări externe care sunt întocmite şi prezentate în conformitate cu standardele internaționale de raportare financiară. Astfel de raportări sunt denumite, în standardele internaționale, *situații financiare.* Itifbrmațiiie necesare atât managerilor cât şi terților pot fi disponibile prin intermediul procesului contabil[57], procesul care identifică, măsoară şi comunică informațiile economice cu scopul de a permite utilizatorilor să ia decizii şi să facă judecăți corecte.

Produsul final al acestui proces este concretizat într-un set de rapoarte denumite situații financiare, documente de sinteză sau conturi anuale, denumiri diferențiate în raport de spațiul de normalizare, dar care se referă în esență la aceeaşi problematică.

[5] **Financial Accounting,** autori S. Matulich şi L. E. Heitger,Editura McGraw-Hill, 1985.

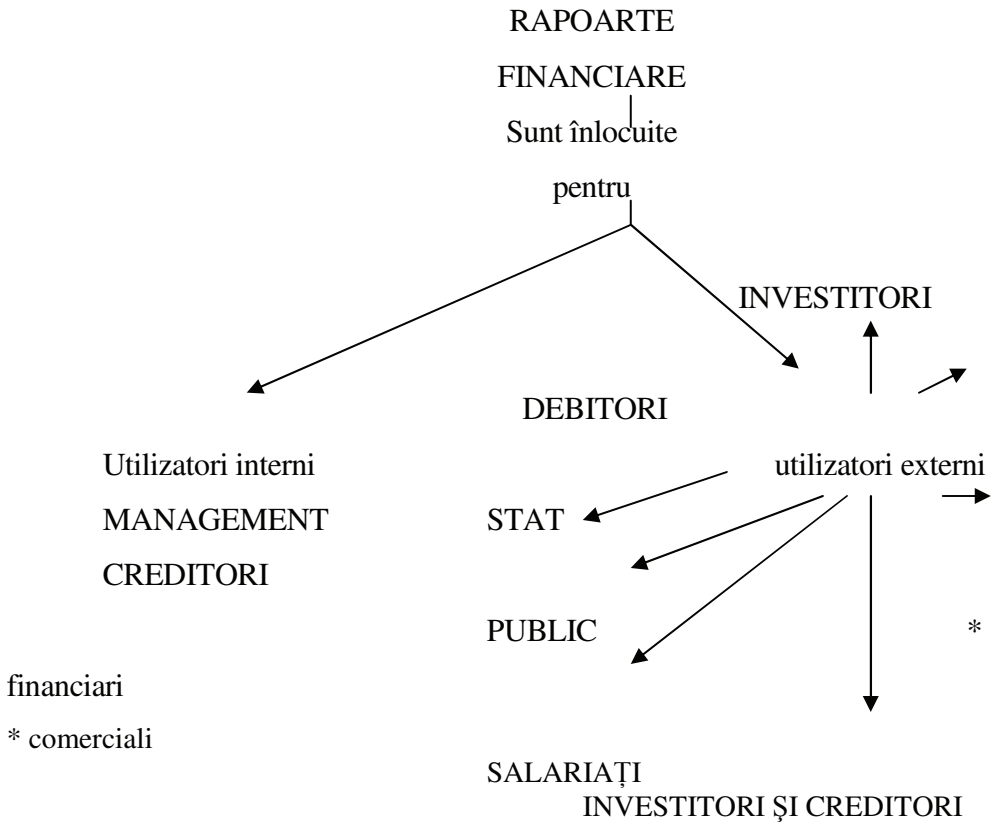

Fig. Utilizatorii interni şi externi ai situaţiilor financiare

Indiferent de natura domeniului de activitate, cele mai multe rapoarte se clasifică în două categorii:

- rapoarte de stare sau de stoc;
- rapoarte de flux.

Situaţiile privind starea se întocmesc la un moment specificat în timp iar cele privind fluxul acoperă o perioadă de timp. Dintre situaţiile financiare întocmite de o societate, Bilanţul este o situaţie de stare. El oferă informaţii legate de resursele ce se află într-o societate la un moment specific în timp. Situaţii precum Contul de profit şi pierdere sau Situaţia fluxurilor de trezorerie caracterizează rapoartele de flux. Acestea raportează activităţi ale societăţilor ce s-au desfăşurat de-a lungul unei perioade de timp (un semestru, un an).

Modele de situaţii financiare

Deşi situaţiile financiare pot părea asemănătoare de la o ţară la alta, există diferenţieri generate de diversitatea din mediile legale, economice şi sociale, precum şi de nevoile diferite ale utilizatorilor determinate de specificul cerinţelor naţionale.

Aşa cum am mai menţionat, setul de situaţii privind raportarea financiară a fost impus pentru prima dată cu titlu oficial jta **Statele Unite,** în prezent, organismul de normalizare contabilă din SUA, Financial Accounting Standards Board (FASB), cere întocmirea şi prezentarea următoarelor situaţii[58]:

- un Bilanţ sau o declaraţie a poziţiei financiare;
- Situaţie a rezultatului sau câştigurilor[59];
- Situaţie a câştigurilor nete (nedistribuite);
- Situaţie a altor modificări în capitalul propriu; şi
- Situaţie privind schimbările în poziţia financiară, denumită Situaţia surselor şi utilizărilor de fonduri, cunoscută în prezent ca Situaţia fluxurilor de trezorerie.

Setul de situaţii financiare include şi un rezumat al metodelor/practicilor contabile ale societăţii şi alte note suplimentare, în 1978 FASB a publicat o Declaraţie privind obiectivele raportării financiare, prin care situaţiile financiare trebuie să furnizeze informaţii:

1. utile investitorilor şi creditorilor prezenţi şi viitori pentru luarea de decizii raţionale;
2. inteligibile pentru acei utilizatori care au o pregătire economică minimală;
3. care să ilustreze resursele economice ale societăţii, sursele lor de finanţare precum şi efectele tranzacţiilor şi evenimentelor care determină modificări în resursele
   societăţii sau în sursele lor de finanţare;
4. referitoare la performanţa financiară în decursul unei perioade; şi
5. care să ajute utilizatorii să evalueze sumele, perioadele şi incertitudinile legate de fluxurile viitoare de numerar ale investitorilor.

Raportul anual pe care o societate trebuie să îl întocmească şi să îl publice pentru uzul diverşilor utilizatori trebuie să cuprindă situaţiile financiare precum şi alte "informaţii financiare sau nonfinanciare, inclusiv un Raport al auditorului, analize şi discuţii ale managementului (identificări şi explicaţii narative ale valorilor financiare cifrate), informaţii privind segmentele de activitate, informaţii privind diversele retratări realizate, precum şi date comparative pentru anii anteriori. Comunicatele de presă, previziunile managementului sau alte descrieri ale planurilor sau aşteptărilor managementului sau ale impactului social sau de mediu în activitatea societăţii sunt exemple de rapoarte financiare, altele decât situaţiile financiare.

Totodată, Regula 14 a-3 din The Securities Exchange Act obligă societăţile cotate să furnizeze următoarele informaţii în cadrul Raportului anual:

- anumite informaţii financiare trimestriale;
- dezacordurile între management şi contabilitate în ceea ce priveşte informarea contabilă şi financiară;
- anumite informaţii financiare pe 5 ani;
- descrierea activităţii societăţii;

---

[58] Financial Accounting Standards Board, SFAC 1 Objectives of Financial Report fng by Business Enterprises, noiembrie 1978

[27] Regăsită frecvent sub denumirea de Situaţia exploatării şi a rezultatului global - Statement ofOperations and Comprehensive Income/Loss.

- prezentarea managementului întreprinderii;
- cursul acţiunilor pentru fiecare trimestru din exerciţiile financiare prezentate;
- comentariul managementului asupra situaţiilor financiare şi asupra rezultatului.

Raportarea financiară în **Europa** trece printr-un proces, denumit la origine de armonizare, o dată cu formarea cadrului legislativ şi economic al Uniunii Europene. Astfel, în anul 1978 a fost emisă *Directiva 78/660/EEC* a Consiliului Uniunii Europene *(Directiva a IV-a),* care are ca obiectiv coordonarea prevederilor referitoare la prezentarea şi conţinutul conturilor anuale[60] şi ale rapoartelor anuale ale societăţilor din Statele Membre, la metodele de evaluare utilizate pentru întocmirea conturilor anuale şi la publicarea lor pentru societăţile comerciale.

Conform Articolului 2 al *Directivei a IV-a,* conturile anuale trebuie să conţină:

- Bilanţul;
- Contul de profit şi pierdere; şi
- Note asupra conturilor anuale.

Toate aceste trei situaţii trebuie să reprezinte un întreg. Modificarea adusă prin *Directiva 2003/51/EC* în iunie 2003 adaugă cerinţei anterioare posibilitatea Statelor Membre de a permite sau de a cere includerea în conturile anuale a altor declaraţii decât cele trei situaţii obligatorii[61] , astfel încât societăţile să poată elabora situaţii financiare comparabile cu situaţiile financiare întocmite în conformitate cu normele internaţionale.

Necesitatea implementării standardelor internaţionale de raportare financiară în Uniunea Europeană a dus la apariţia *Reglementării nr. 1606/2002* elaborată de Parlamentul European şi de Consiliul Uniunii Europene, privind aplicarea standardelor internaţionale societăţilor comerciale private care depăşesc o anumită mărime[62]. Pentru a elimina discrepanţele existente între prevederile directivelor europene şi prevederile standardelor internaţionale, *Directiva a IV-a* a suferit, în timp, o serie de modificări care să permită comparabilitatea pentru societăţile care raportează conform IFRS, dar au ca legislaţie de bază directivele.

Deşi stricte în impunerea cerinţelor tuturor statelor membre, directivele europene lasă de multe ori posibilitatea adaptării cerinţelor la specificul naţional. Din acest motiv, situaţiile financiare ale societăţilor din diferite ţări prezintă caracteristici particulare.

Astfel, raportarea financiară în **Marea Britanie** este reglementată prin *Companies Act* (legea societăţilor comerciale), când s-a introdus obligativitatea raportării pentru grupuri, distincţia între rezerve şi provizioane (îngreunând crearea rezervelor ascunse), precum şi o

---

[60] Conturile anuale sau documente contabile de sinteză reprezintă denumirea utilizată în ţările europene continentale pentru situaţiile financiare

[61] Considerăm că acesta a fost un prim pas al procesului de convergenţă cu standardele internaţionale.

[62] Limitele de mărime specificate în Directiva a IV-a sunt: totalul bilanţului 3.650.000 EURO, cifra de afaceri 7.000.000 EURO, număr mediu de salariaţi 50

serie de cerinţe de prezentare a situaţiilor financiare, inclusiv prezentarea unor situaţii care să ofere o "imagine fidelă". În decursul anilor s-au mai adus modificări: obligativitatea raportării detaliate a venitului, întărirea cerinţelor legale privind întocmirea, prezentarea şi auditarea situaţiilor financiare sau implementarea directivelor europene.

Cerinţele de bază pentru toate societăţile sunt date de prezentarea unui Bilanţ şi a unui Cont de rezultate, însoţite de detaliile necesare prezentării unei imagini fidele.

Formatele situaţiilor financiare pentru societăţile din Marea Britanie derivă din *Directiva a IV-a* a U.E., dar guvernul britanic, spre deosebire de cele ale altor ţări membre U.E., a lăsat flexibile, pe cât posibil, formatele situaţiilor financiare. Astfel, societăţile pot alege între cele două formate de Bilanţ şi cele patru formate de Cont de rezultate şi pot prezenta în Note informaţii financiare cât mai detaliate, urmând mai degrabă conţinutul decât forma.

In Germania, deşi tinerea contabilităţii este o tehnică foarte dezvoltată încă din secolul al XVII-lea, cerinţele oficiale privind raportarea se regăsesc pentru prima dată în *Codul comercial* din 1861, de inspiraţie franceză. Până în 1920 raportarea financiară era dictată de jurişti, astfel încât situaţiile financiare (cunoscute sub denumirea de conturi anuale) aveau drept scop furnizarea unei situaţii financiare care să permită creditorilor evaluarea riscurilor legate de creditele acordate societăţii. Astfel, Bilanţul constituia componenta principală a situaţiilor financiare prin care se evidenţiau activele şi care avea ca funcţie majoră protejarea intereselor creditorilor. Existau şi cerinţe privind prezentarea rezultatului, considerat un produs secundar al evaluării activelor, determinat cu precădere ca diferenţă între activele nete din două perioade consecutive şi mai puţin ca diferenţă între venituri şi cheltuieli[63].

In prezent, toate societăţile sunt obligate să prezinte un set de situaţii financiare, a căror care componenţă diferă în funcţie de mărimea întreprinderii. Astfel, societăţile de persoane (care nu sunt de interes public şi al căror capital este format din părţi sociale) trebuie să prezinte un Bilanţ şi un Cont de profit şi pierdere. Pentru societăţile de capital este obligatorie prezentarea suplimentară a unei Anexe, dar şi a unui Raport de gestiune, aşa cum sunt definite în *Directiva a IV-a.* Se precizează[64] că raportul de gestiune trebuie să furnizeze toate informaţiile necesare prezentării unei imagini fidele a situaţiei societăţii, dar nu face parte din situaţiile financiare.

Întocmirea unui Tablou de finanţare (ca expresie a variaţiei trezoreriei) nu este obligatoriu, ca în alte ţări europene, dar majoritatea societăţilor cotate întocmesc în acest sens Situaţia fluxurilor de numerar. Situaţia modificărilor capitalului propriu nu este utilizată de către societăţile din Germania, dar societăţile de capitaluri trebuie să prezinte, conform *Legii societăţilor pe acţiuni (Aktiengeseîz -- AkiG),* o Situaţie a distribuirii rezultatului.

Bilanţul şi Contul de profit şi pierdere trebuie prezentate respectând indicaţiile din *Directiva a IV-a* iar prin conţinutul Anexei, societăţile trebuie să prezinte:

- informaţiile generale asupra conturilor anuale;
- metodele de contabilizare şi evaluare;

---

[63] De unde şi Principiul dublului calcul al rezultatului.

[64] B. Raffournier, A. Haller, P. Walton - Comptabilite internaţionale, Ed Vuilbert, 1997

- informaţii complementare privind Bilanţul şi Contul de profit şi pierdere;
- alte informaţii precum: număr de salariaţi, remuneraţia totală a directorilor şi a membrilor Consiliului de Administraţie etc.

Raportarea financiară pentru societăţile din **Franţa** este realizată prin situaţii financiare denumite documente de sinteză sau conturi anuale, influenţate în măre parte de prevederile Directivelor a patra şi a şaptea.
Acestea cuprind cel puţin Bilanţul, Contul de profit şi pierdere şi Anexa, dar pot fi completate cu un Tablou de finanţare[65] al exerciţiului. Conţinutul documentelor de sinteză este stabilit în conformitate cu dispoziţiile Planului Contabil General (PCG) şi trebuie *să asigure sub toate asectele o imagine fidelă a patrimoniului, a situaţiei financiare şi a rezultatelor, chiar dacă aceasta implică abateri de la reguli sau prezentări suplimentare de informaţii.*

Specificul raportării financiare din Franţa este faptul că documentele de sinteză pot fi prezentate într-unul din cele trei sisteme:

- sistemul de bază, cuprinde dispoziţiile contabile minimale pentru societăţile mijlocii şi mari;
- sistemul simplificat, destinat societăţilor a căror mărime nu justifică recursul la cerinţele sistemului de bază; şi
- sistemul dezvoltat, care propune documente care să faciliteze analiza informaţiilor cu scopul de a fi utile în gestiune. Documentele propuse prin sistemul dezvoltat, altele decât cele din sistemul de bază sunt evidenţiate doar cu titlu de recomandare.

Consiliul pentru Standardele Internaţionale de Contabilitate (IASB) alături de organismul american de normalizare şi de cel european militează pentru diminuarea diferenţelor în prezentarea situaţiilor financiare, încercând să armonizeze reglementările, standardele şi procedurile contabile privind întocmirea şi prezentarea situaţiilor financiare. IASB consideră că se poate ajunge la această armonizare dacă la întocmirea situaţiilor financiare se pune accentul pe furnizarea de informaţii pe care se bazează luarea deciziilor economice.

Obiectivul[66] formulat de către IASB este furnizarea unei baze pentru prezentarea situaţiilor financiare generale astfel încât să se poată asigura comparabilitatea acestora atât în timp - cu situaţiile financiare ale întreprinderii pentru perioadele precedente, cât şi în spaţiu - cu situaţiile financiare ale altor întreprinderi.

Întreprinderile au obligaţia de a întocmi situaţiile financiare astfel încât să prezinte corect situaţia şi realizările financiare ale lor, precum şi fluxurile de numerar, ca expresie a modificărilor în situaţia activităţii. Raportarea corectă înseamnă conformitatea cu standardele, adică respectarea tuturor prevederilor cuprinse în standardele internaţionale de contabilitate/raportare financiară. Precizăm că realizarea corectitudinii raportării poate implica prezentarea unor informaţii care depăşesc cadrul celor cerute în mod expres de

[65] Definit în literatura franceză (Guide du responsable comptable et financier, Lamy, 1998) ca Tablou al utilizărilor şi resurselor, care explică variaţiile averii întreprinderii în decursul perioadei de referinţă
[66] Acest obiectiv se regăseşte în Cadrul general de întocmire şi prezentare a situaţiilor financiare, elaborat de IASB.

standarde sau chiar se abat de la acestea. Pentru astfel de cazuri, deşi este invocat raţionamentul profesional, standardele vin cu precizări clare pe care trebuie să le respecte cei ce întocmesc şi prezintă situaţii financiare.

Precizările referitoare la prezentarea informaţiilor privind activitatea unei întreprinderi vizează **situaţiile financiare generale** ale societăţilor (comerciale sau industriale, private sau publice), atât situaţii individuale, cât şi consolidate, în acest sens, situaţiile financiare sunt întocmite şi prezentate cel puţin anual, venind în întâmpinarea nevoilor comune de informaţii ale unei sfere largi de utilizatori. Cadrul general IASB stabileşte ca utilizatori ai situaţiilor financiare: investitorii prezenţi şi potenţiali, personalul angajat, creditorii, furnizorii şi alţi creditori comerciali, clienţii, Guvernul şi instituţiile acestuia, precum şi publicul. O parte din aceşti utilizatori pot solicita, şi au capacitatea de a obţine, informaţii suplimentare faţă de cele conţinute în situaţiile financiare generale. Mulţi utilizatori trebuie totuşi să se bazeze pe situaţiile financiare ca pe principala lor sursă de informaţii şi, de aceea, astfel de situaţii financiare trebuie elaborate şi prezentate având în vedere necesităţile lor.

Situaţiile financiare constituie o parte a procesului de raportare financiară. Cadrul conceptual stabileşte cu titlu obligatoriu componenţa setului complet de situaţii financiare, pentru a răspunde obiectivului de asigurare a comparabilităţii activităţilor diferitelor societăţi. Acesta include: un Bilanţ, un Cont de profit şi pierdere, o Situaţie a modificărilor poziţiei financiare (care poate fi prezentată în diverse moduri, de exemplu ca Situaţie a fluxurilor de numerar sau situaţie a fluxurilor de fonduri) şi Note explicative, precum şi alte situaţii şi materiale explicative care sunt parte integrantă a situaţiilor financiare.

Pe lângă setul de bază care trebuie să formeze situaţiile financiare, în viziunea IASB, pot fi incluse şi alte materiale şi informaţii suplimentare care să vină în completare, referitoare, spre exemplu la segmentele industriale şi geografice sau la prezentarea efectelor variaţiei preţurilor. Precizăm că situaţiile financiare nu includ rapoartele directorilor, declaraţiile preşedintelui, discuţiile şi analizele conducerii şi elemente similare. Acestea vin să întregească cadrul de raportare, fiind considerate completări la situaţiile financiare. Astfel, situaţiile financiare reprezintă doar o parte a întregului, doar o secţiune a raportului financiar care descrie activitatea societăţii, denumit în standardele internaţionale *Raport anual.* Normele contabile nu abordează informaţii prezentate în afara situaţiilor financiare. Totuşi, considerăm că acolo unde informaţiile financiare sunt prezentate în afara situaţiilor financiare, cum ar fi într-un Raport anual sau în situaţii prezentate în vederea înregistrării în cadrul diverselor autorităţi, respectivele informaţii trebuie prezentate astfel încât să fie în concordanţă cu cele incluse în situaţiile financiare.

IAS l Prezentarea situaţiilor financiare stabileşte cerinţele generale privind forma şi conţinutul situaţiilor financiare, dar lasă posibilitatea de influenţă cadrelor legale în care îşi desfăşoară activitatea societatea. Conform cerinţelor internaţionale, fiecare set de situaţii financiare trebuie să conţină următoarele informaţii:

- denumirea societăţii raportoare;
- unitatea şi moneda de raportare;
- data bilanţului;
- perioada de raportare; şi

- orice schimbare a acestor informații în cursul perioadei.

Situațiile financiare sunt utile dacă sunt oportune în timp. La nivel de normalizare internațională se consideră că o societate trebuie să fie în măsură să emită situații financiare în termen de şase luni de la data bilanțului pentru a răspunde caracteristicii de utilitate a informației.

În **CONCLUZIE,** menționăm că orice raport publicat trebuie să prezinte şi să analizeze informații privind tendințe semnificative cunoscute de către conducere, angajamentele, evenimentele sau incertitudinile care se pot estima în mod credibil şi care ar influența semnificativ evoluția afacerilor societății, starea financiară sau rezultatele activității, în principal, raportul trebuie să cuprindă informații privind starea financiară şi activitatea societății evidențiind în special lichiditatea şi resursele de finanțare ale acesteia.

Astfel, deşi au denumiri şi conținut diferite în timp, dar mai ales în spațiu, situațiile financiare sunt considerate la nivel global proiecția activității societăților. Necesitatea întocmirii lor a fost indusă de dezvoltarea economică iar obiectivul este unul unitar: furnizarea unei baze pentru luarea deciziilor implicate de organizarea şi desfăşurarea activității agenților economici.

Bibliografie:

1. Luca Paciolo - Tratat de contabilitate în partidă dublă, traducere în limba română, Ed. Junimea, Iaşi, 1981
2. Financial Accounting Standards Board - Statement of Financial Accounting Concepts No. 1: Objectives of Financial Reporting by Business Enterprises, noiembrie 1978
3. Guide du responsable comptable etfmancier, Edition Lamy, 1999
4. Financial Accounting, S. Matulich şi L. E. Heitger,Editura McGraw-Hill, 1985
5. B. Raffournier, A. Haller, P. Walton - Comptabilite internaționale, Ed Vuilbert, 1997